

פרח דוד

יו"ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת ויקרא-זכור

י"ג אדר ב' תשפ"ד 1225

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	5:16	5:31	5:23	5:23
------------	------	------	------	------

מוצאי שבת	6:30	6:31	6:31	6:31
-----------	------	------	------	------

רבנו תם	7:10	7:07	7:06	7:07
---------	------	------	------	------

הילולא דצדיקא

י"ג אדר ב'
רבי משה פיינשטיין
מח"ס 'אגרות משה'

י"ד אדר ב'
רבי שם טוב בן וואליד

ט"ו אדר ב'
רבי צבי הירש קייזנבוך
מח"ס 'קב הישר'

ט"ז אדר ב'
רבי פנחס מנחם אלטר מגור

י"ז אדר ב'
רבי עזרא עדס
רבה של הרצליה

י"ח אדר ב'
רבי אברהם די בוטון
בעל ה'לחם משנה'

י"ט אדר ב'
רבי יוסף חיים זונפלד

מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ולא ידע ואשם ונשא עונו". מדובר כאן באדם שחטא בשוגג מבלי שהייתה לו כוונת זדון כלל. ואומרת התורה כי עליו לשאת בתוצאות כאמור "ונשא עונו", שעונו זה רובץ עליו כמשא כבד "ונשא" מלשון משא - הוא נושא את העוון על צוארו וחובתו להביא מיד קרבן על שגגתו.

ולכאורה ששאל מדוע התורה רואה בכך דבר כה חמור והרי הוא לא התכוון להרע, אלא בשוגג היה חטאו ומדוע החמירה עליו התורה כל כך?

אולם לדברינו יובן הענין כמין חומר, מפני שגוף האדם בבחינת הקדש מחמת הצינוי "קדושים תהיו" ואין הוא רכושו הפרטי לעשות בו כטוב בעיניו, אלא הוא קדוש לה'. כל אבריו וגידיו הוקדשו למען מטרה אחת והיא לעשות את רצון ה' ובשעה שחטא הרי מעל בהקדש והמועל בהקדש בשוגג עליו להביא קרן חומש ואשם גם אם לא היה אשם בכך כלל. ולכן מי שחטא בשוגג נחשב כמועל בקודש וחייב להביא אשם לכפר חטאתו.

וזה שאומר הבן איש חי זע"א, שהצדיקים הקדישו את גופם הקדש גמור לכבוד ה' יתברך ללא שיוור לעצמם כלל, ועיקר אבריהם וגידיהם נעשו קודש הילולים לה' הן במחשבה הן בדיבור והן במעשה. ועל כן לעתיד לבא יבואו המלאכים ויאמרו לפניו "קדוש קדוש קדוש", כי המה המעידים עליהם שהקדישו את עצמם בקדושת הגוף לכבוד ה' בשלשה קדושות הללו מחשבה דיבור ומעשה.

וכן צריך האדם להקדיש את כל ימי חייו למען ה' יתברך ולמען תורתו וקיום מצוותיו. ומצאתי בסייעתא דשמיא רמז נאה לדבר כי כידוע ימי שנותיו של האדם הם בערך שבעים שנה. וכמו שאומר דוד המלך (תהילים צ, י) "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" ואומרת התורה (ויקרא א, ב) "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" - "כי יקריב מכם" עולה ראשי תיבות "כימי" והם גימטריא שבעים. וסופי תיבות עולה "יבמ" והוא גימטריא ב'. עד היותו "בן שבעים" שנה מחוייב הוא על פי התורה להקריב את עצמו לכבוד ה' יתברך ולהקדיש את גופו כקרבן שהוא קדושת הגוף, ויזהר מאוד לבל יחלל את גופו בעבירות ויוציאו לחולין כי אז נחשב הוא כמועל בקדשי שמים ומתחייב חומש מפני שפגם בכל חמשה חומשי התורה הקדושה.

ואם הקריב עצמו לכבוד ה' ולכבוד תורתו ועשה גופו כהקדש למען קיום המצוות, הרי שהקב"ה שמח בו שמחה גדולה ומתפאר בו ומתאוה לשכון בתוכו. וכמו שאמרו במדרש (ילקוט שמעוני תרומה ש"ס) בשעה שאמר הקב"ה "ועשו לי מקדש" נזדעזע משה ואמר ריבונו של עולם עליך נאמר "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך" ואתה אומר עשה לי מקדש. אמר לו הקב"ה משה לא כשאתה סבור אלא עשרים קרשים בצפון ועשרים בדרום ושמונה במערב ואני יורד ומצמצם שכנתי ביניהם.

יהי רצון שנקדיש את גופנו לה' יתברך ונקיים את רצון ה' שציוה בתורתו "קדושים תהיו", ונזהר לבל נמועל בקדשי שמים ולא נחלל את הגוף אלא נשתמש בו רק כדי להוסיף קדושה וטהרה ולקיים בו תורה ומצוות, אמן ואמן.

משכיר לדוד

גוף האדם קודש לה'

"ואת אשר חטא מן הקדש ישלם וחמישתו יוסף עליו" (ויקרא ה, טז)

כתב הבן איש חי זע"א (פרשת ויקרא שנה ראשונה) וזה לשונו: נראה לי בסייעתא דשמיא, דאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בבא בתרא עה, ב) עתידים הצדיקים שיאמרו לפניו קדוש, כדרך שאומרים לפני הקדוש ברוך הוא. ופרשתי בסייעתא דשמיא הכוונה שיאמרו שלש פעמים קדוש, ולזה אמר כדרך שאומרים לפני הקדוש ברוך הוא, קדוש קדוש קדוש. והטעם שזוכין לדבר זה לעתיד דוקא, כי זכיות האדם בשלש פעמים קדוש קדוש קדוש, הוא מכח שלימותו בשלש קדושות, שהם קדושת המחשבה וקדושת הדיבור, וקדושת המעשה, לעת עתה אינה נמצאת שלימות שלש קדושות אלו כראוי אצל כל הצדיקים בלי שום חסרון, מה שאין כן לעתיד ישתלמו כראוי, ולכן זוכים בשבח שלש פעמים קדוש קדוש קדוש. עד כאן לשונו הקדוש. ונרחיב מעט בדברי קדשו של הבן איש חי.

כידוע הנהגה מדבר הקדש הרי הוא מעל בכך, והתורה מחייבת אותו ליתן קרן חומש ואשם. חומש זה מהו?

נראה לי להסביר בסייעתא דשמיא כי הקדש אינו שייך לאדם, אלא הוא להקב"ה ואין לאדם רשות להשתמש בו לצרכיו האישיים ואם עבר והשתמש בו ולו בשוגג - הרי מעל ופגם לא רק בהקדש הזה, אלא פגם בכל התורה כולה ובכל חמשת חומשי התורה לכן משלם 'חומש' לרמוז על הפגם הגדול שעשה בכל חמשת חומשי התורה כי חפץ שנעשה קודש לה' והוקדש לשם ה' אין לאדם בו שום שייכות ואסור לו בתכלית האיסור להשתמש בו ולהוציאו לחולין וכל כך חמור הענין עד שנחשב כפוגם בכל התורה כולה לכן משלם חומש. הנה בנין בית הכנסת 'אורות חיים ומשה' המפואר השוכן בעיר אשדוד, הוא בניין הקדש לכבוד ה' יתברך, וכל המטרה בבניית בניין זה היה כדי לפאר את בית אלוהינו ולכבד את שמו יתברך. לכן הקדשתי אותו הקדש גמור לה' יתברך ואין לי בו כלל חלק פרטי או אישי, הכל שייך לשם ה'. ואם חלילה מועל אדם במקום קדוש זה או לא נזהר ביותר בקדושתו ובניקיונו, הרי זוהי מעילה בהקדש וצריך לזה זהירות מרובה.

ואם בחפץ דומם שהקדישוהו לשמים יש בו דין מעילה ומשלם חומש - על אחת כמה וכמה מי שמועל בגופו ומשתמש בו לצורך חול לדבר שאינו על פי דרך התורה או לדבר עבירה חלילה, הרי גם הוא נחשב מועל ומתחייב חומש כי פגם בכל חמשה חומשי התורה, מפני שאף אבריו וגידיו של האדם הם בבחינת הקדש שהרי הקב"ה מחייב את האדם להיות קדוש שנאמר (ויקרא יט, ב) "קדשים תהיו כי קדוש אני ה'", ובעל כרחו של האדם גופו נעשה הקדש מכח ציווי התורה, והקב"ה מתיר לאדם להשתמש בגופו רק לצורך קיום התורה והמצוות. והחוטא בנפשו ומשתמש בגופו לצד הרע וחוטא באברי גופו - הרי מעל בקדשי שמים ונתחייב חומש ובכך פגם בכל חמשה חומשי התורה.

לכן אומרת התורה (ויקרא ה, ז) "ואם נפש כי תחטא ועשתה אחת

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שלא להפסיד את הזיווג

מעשה היה בבחור שזכה ובא בברית האירוסין בשעה טובה ומוצלחת. אולם לאחר חגיגת האירוסין - ספקות קשים נכנסו בלבו וכרסמו בו, שמא אין זו הבחורה המיועדת לו ושמא האירוסין נעשו במהירות ובפזיזות ובכלל מקורם בטעות, וכך המשיך להסס עוד ועוד בלבו עד שלבסוף הוא חזר בו מהחלטתו להינשא לאותה בחורה, וביטל את האירוסין עימה.

לאחר תקופה מסוימת זכה הבחור להתארס בשנית, אולם גם בפעם הזו הספקות נכנסו ללבו, והוא ביטל לבסוף את האירוסין. וכך היה גם עם הבחורה השלישית והרביעית, בכל פעם הוא התחרט על מעשיו וביטל את אירוסיו.

עד שהבחור זכה לבא פעם נוספת בברית האירוסין, ובפעם הזו הוא הגיע אליי ביחד עם ארוסתו כדי לקבל את ברכתו לנישואיהם.

"האם כעת אתה בטוח שבחורה זו היא המיועדת לך?" שאלתי אותו.

כצפוי, החל הבחור שוב להסס, ואני שרציתי מאד לעזור לו בהחלטתו ביקשתי ממנו שיצא מן החדר כדי שאוכל לעמוד על טיבה של ארוסתו החדשה.

לאחר ששוחחתי מעט עם הבחורה חשתי שהיא אשת חיל שבהחלט ניתן לבנות עימה בית כשר של יראת שמים טהורה, ועל כן החלטתי שהפעם הזו אני אחליט עבורו וכך אטול ממנו את האפשרות להתחרט על מעשיו.

ביקשתי מהבחורה שתצא מן החדר וקראתי לבחור שייכנס אליי לבדו.

כשנכנס הבחור אמרתי לו נחרצות: "דע לך, שאם אתה מבטל שידוך זה - הרי שהפסדת את זיווגך ופספסת את הזדמנות חיך, שכן לעולם לא תצליח שוב לבנות בית בישראל. בחורה זו היא זיווגך האמיתי מן השמים ואין לך כל צורך להמשיך ולחפש אחר בת זוג אחרת."

הבחור שמע את דבריי ולא העז לנהוג שוב כפי שנהג בשידוכיו הקודמים אותם ביטל מרוב היסוסיו, וכך נשא לאישה את הבחורה הזו, וברוך ה' הם חיים יחד בטוב ובנעימים.

נצור ראשונך

ישמע וילמד זכות!

לפעמים מצוה לשמוע, מה שאחד מספר דברי גנות על חברו. כגון, שהוא משער שעל ידי שמיעתו את הענין בשלמות, יהיה אחר כך בכוחו להראות לפני המספר או לפני השומעים, שאין המעשה כמו שנאמר עליו, או שאר עניני זכות.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

מי שאינו מבין - סובל

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א)

ה'ליקוטי בתר ליקוטי" מסביר מדוע האל"ף של ויקרא היא זעירא - ויקר הוא מלשון מקרה, ויקרא מלמד שהקב"ה קורא לאדם.

במהלך חיי האדם ישנן כל מיני צרות, וכולן נועדו למטרה אחת: כדי להעיר את האדם ולהחזיר אותו לבוראו. אולם, מאחר ואנשים אינם מבינים את המטרה, הם סבורים שהצרות הגיעו אליהם במקרה - מגדיל הקב"ה את מנן הצרות ר"ל, והן הופכות להיות גדולות יותר ויותר.

מי שגם כעת סבור שמדובר במקרה, יאלץ לסבול מצרות גדולות יותר, וכך הלאה - עד שיבינו שהקב"ה הוא זה שקורא להם.

משל נפלא אודות ענין זה מובא ב'ליקוט מעם לועז':

קבוצת ציידים הצליחה לכתר שועל בלב היער. השועל שראה כי כלתה אליו הרעה, ושער כי לא יוכל לברוח, החליט להעמיד פני מת. הוא שכב על הקרקע בלי נוע, וקיווה כי הציידים יעזבוהו לנפשו.

אולם לציידים היו תכניות אחרות לגמרי לגביו. השועל נחרד לשמוע לפתע כי אחד הציידים מתכוון כעת לחתוך את זנבו. צמורמות אחזה בו, אולם הוא הבין כי אם חייו יקרים לו עליו לסבול את הייסורים הללו באהבה, ולא לזוז על אף הכאבים הגדולים שיסבול בחיתוך.

סבור היה שבכך תם הענין, אולם לצערו, הוא שומע ציד אחר המודיע כי כעת הוא עומד לעקור את אחת משניו ולמכרה בכסף רב.

שוב סבל השועל את ייסוריו בדממה, ובלית ברירה הבין כי אם ברצונו להיות יותר בחיים - עליו לשתף פעולה, ואכן, כך עשה.

לאחר שעקרו את השן, והשועל מבקש לנשום לרווחה, הוא שומע לפתע על המשך התכניות... "שוד ושבר, נחרד השועל, כעת מתכוון אחד הציידים להפשיט מעלי את עוריי".

הוא מבין כי כעת מדובר במוות ודאי, ולכן קופץ ומתחיל לרוץ, ועד שהציידים התעשתו מ'תחתית המות' הזאת, כבר היה הרחק משם, במעבה היער.

"כמה חבל, יסר השועל את עצמו, שנזכרתי לברוח רק אחרי שאבדתי את הזנב ואת השן... לו הייתי עושה כן מלכתחילה היו הללו עדיין נותרים בידי".

והנמשל; כאשר רוצים לעורר את האדם מן השמים, שולחים אליו ייסורים לסביבת החברים הקרובה אליו, אם אינו מתעורר - מגיעים הייסורים עד אליו, תחילה בדברים קטנים, כמו קלקול מכונת הכביסה או איבוד הארנק, ואם אינו שומע גם כעת - מגיעים אליו הייסורים הקשים.

לבסוף, לא תהיה לו ברירה, והוא ישוב בתשובה שלימה, כדאי לו לעשות זאת לפני שהוא מאבד את הדברים היקרים לו מכל!

כאשר היה נקרה ל'חתם סופר' כפתור במעיל, היה תיכף אומר:

רבנו של עולם! בסדר, כבר הבנתי את התזכורת, אינני זקוק ליותר מכך... פעם הלך רבי ניסים יגן צ"ל עם בנו, ומולם הופיע כלב בולדוג שחור, ענק מימדים, ועיניו מזרות אימה. חלחלה אחזה בהם והם ניסו לשוב על עקבותיהם. כל פסיעה הייתה מלווה בפחד מוות והם חיפשו מקום מסתור.

לבסוף, הסתובב הכלב ופנה לכיוון אחר. או אז פרץ הרב יגן בבכי. התפלא בנו: "והרי כעת הסכנה מאחורינו, מה פשר הבכי?"

ענה הרב: "מדוע אינני מפחד כך מהקב"ה? הרי הקב"ה הוא חוקר כליות ולב! האם הכלב מפחיד יותר? האם פקיד מס הכנסה מפחיד יותר? האם מחלה מפחידה יותר? האם תאונת דרכים מפחידה יותר? על כך אני בוכה!"

מז האוצר

ממזנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כל מעשיך יהיו לשם שמים

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" (ויקרא א, ב)

ציוה הקב"ה להביא קרבן, ושיהיה "מכם" - דהיינו נקי מכל רבב של טומאה וסטרא אחרא ושיהיה טהור וזך ללא שמץ פניה או נגיעה אחרת. ולכן "מכם" עולה בגימטריא ס"מ, שהוא היצר הרע המחטיא את האדם ולכן ציוהו הקב"ה להביא קרבן שיהא בבחינת "מכם" ללא הס"מ, נקי וטהור.

ואכן נבחרו לקרבן דווקא בהמות טהורות ולא שאר בהמות טמאות, כיון שבהן מעורבת טומאה מרובה. וכמו שכתבו בספרים הקדושים שבהמה טמאה אין בה שום ניצוץ של קדושה לברר ולתקן והיא עצמה מהווה מלבוש לקליפות, ולכן אסר ה' יתברך להביאן לבית ה' שלא יאחז מזהב ה' מגואל חלילה וחס בטומאה וקליפות.

ודבר זה ללמד על הכלל כולו שיהיו כל מעשי בני אדם נקיים וטהורים לשם שמים, ללא נגיעות של תאוות ורצונות אישיים.

כמו שמסופר על מור זקני הרה"צ חסידא קדישא ופרישא רבי חיים פינטו (הקטן) זיע"א, שפעם השתתף בסעודת מצווה וכהרגלו נהג לשורר ולנגן בכלי זמר הנקרא 'עוד', ולשבח לפאר ולרומם את בורא העולם.

כטוב ליבם בשמחה אזל משקה ה'ערק' מן השולחן ולא נותר ממנו, וכששמע זאת הרב ביקש מן המסובים שיביאו לו פטיש ומסמר ובהם קדח חור בקיר ולפתע לתדהמת הנוכחים - יצא משם משקה הארק ומילאו את הבקבוקים והכוסות, ורק כשנגמרה השמחה אמר רבינו כמה מילים ופסק הארק.

ובעצמי שמעתי אנשים שראו את החור בקיר וסיפרו לי את הנס המופלא, ממש פלא פלאים כי "רצון יראיו יעשה". ובודאי שאם היו שותים הם ערק למלא תאוותם או לשכרות חלילה, לא היה עושה הקב"ה נס עמהם. אלא ודאי שמרוב צדקותו וחסידותו של רבנו - אף שתייתו של המשקה הזה נעשתה אצלו לשם שמים כדי להיות שמח וטוב ליבו לשבח להקב"ה בשירות ותשבחות.

וכך ילמד האדם שאף מעשיו הפרטיים עליהם להיות לשם שמים, ואז תשרה השכינה במעשה ידיו וימצא חן בעיני ה'.

ואם מעשה האחרונים כך לשם שמים, קל וחומר מעשה אבותינו הראשונים שהם אבות האומה. ובודאי כשהם הקריבו את הקרבנות הייתה כוונתם זכה וטהורה לשם הבורא וחשבו בהקרבת הקרבן כאילו הם מקריבים עצמם חלבם ודםם.

ראיה גדולה לדבר מצינו אצל אברהם אבינו ע"ה, כאשר נצטוו להקריב את בנו יחידו - שש ושמוח לעשות רצון ה' ושמחתו לא פסקה אף כשהרים את המאכלת לשחוט את בנו, וכאשר אמר לו מלאך ה' שלא ישחטהו חיפש כל דרך לרצות את ה' ולא נחה דעתו עד שהקריב איל שהיה שם, ודימה לנפשו כי הוא מקריב את בנו ממש, כמו שנאמר (בראשית כב, יג) "ויקח את האיל ויעלהו לעולה תחת בנו" ודרשו חז"ל שחשב שהאיל כמו בנו יחידו ובשחיטת האיל כיוון שיהא תחת יצחק אהובו.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

אל"ף זעירא ואל"ף רבתי

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א)

הרבי רבי בונים מפשיסחא זצ"ל, אמר בשם הרב הקדוש בעל ה'תניא' זצ"ל, שכשנכדו ה'צמח צדק' התחיל ללמוד, אמר, שיש שלשה סוגי אל"ף: אלף רבתי, אלף זעירא, ואלף רגילה.

ספר 'דברי הימים' פותח במילה 'אדם' באלף רבתי, היינו שאדם הראשון היה אדם גדול, וכן החזיק עצמו לגדול, והיה לו גאוה, ולכן חטא.

לעומת זאת "ויקרא אל משה" כתיב באלף זעירא, היינו שמשה רבינו גם כן היה אדם גדול, כדכתיב (במדבר יב, ח) "פה אל פה אדבר בו", אך הוא החזיק עצמו לקטן, כמוכא בהמשך הפסוקים "והאיש משה עניו מאוד".

ורבי בונים מפשיסחא עצמו הסביר זאת בדרך משל ונמשל:

משל למה הדבר דומה, לצפור קטן שעלה לראש הגג, הגג גבוה, אך הציפור נשארת קטנה כמו שהיתה...

כך גם משה רבינו ע"ה, התורה העלתה אותו למרומים, הקב"ה בכבודו ובעצמו קרא אליו, והוא נשאר בעיני עצמו קטן מאד, זעיר מכולם.

שער החמישים לרבי עקיבא

"ויקרא אל משה" (ויקרא א, א)

הסבר נשגב מדוע כתוב אל"ף זעירא במילה "ויקרא" - כתב הגה"ק החיד"א בספרו "חומת אנך" וזה לשונו:

"ויקרא אל"ף זעירא. פירשו כת הקודמין ז"ל דרמז, דחמישים שערי בינה הם, ומשה רבינו ע"ה השיג רק מ"ט.

ולכן זה נרמז כאן בשעה שקרא לו הקב"ה, והגיע משה רבינו לדרגה הגבוה ביותר, שאמנם השיג את המ"ט שערים, אך לא הגיע לשער החמישים. וזהו נרמז באל"ף זעירא, שהיה חסר לו עוד שער אחד.

וממשיך החיד"א זי"ע וכותב: ולפי מה שכתבו ז"ל דאל"ף זעירא רמז לשער החמישים שלא השיגו, יש לרמז כי "זעירא" ראשי תיבות: זה רבי עקיבא ישיג אותו, כמו שכתב רבינו האר"י ז"ל שרבי עקיבא אכן השיג את שער החמישים.

עידוד לילדים מחוננים

"וכל קרבן מנחתך במלח תמלח" (ויקרא ב, יג)

מסופר על רבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל שהיה מורה לטפח ילדים מוכשרים ומחוננים, שלא כמו ההרגל של המון העם המשקיעים רק בילדים שאינם מוצלחים. והיה אומר, שילד מוכשר צריך רב מעולה וחריף יותר כדי ללמדו תורה. והיה נותן טעם לשבח ענין זה, שהרי כתוב בתורה "על כל קרבנך תקריב מלח" ובתוספתא שנינו שגם אם המנחה היא מלח, צריך להקריב גם תוספת מלח.

מכאן יש ללמוד, היה אומר רבי שלמה זלמן, שגם כשמדובר במלח, בילד ממוחל ומוכשר, גם הוא צריך תוספת מלח, דהיינו עידוד והדרכה אמיתית בלימוד, וללמדו ברמה גבוהה יותר לפי כשרונותיו הברוכים.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויאמר שמואל" (שמואל א; טו)

הקשר לפרשה: בשבת זו שהיא שבת זכור, קוראים את ההפטרה שבו מוזכר ענין מחיית עמלק על שיצא למלחמה נגד ישראל בזמן שאול המלך.

ובני אשכנז מפטירין מ"כה אמר" (שם)

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק מורן רבי חיים פינטו זיע"א, לא נשאר לגור כל ימיו במוגאדור. בסוף ימיו עקר את דירתו עם כל בני ביתו ל'דאר לבידא', שם התגורר עד שנסתלק למתיבתא דרקיעא.

בני ביתו וכל משפחת הצדיק נשארה לגור אכן ב'דאר לבידא', אבל בנו הצדיק המלו"ב רבי משה אהרן זיע"א לא חשב כן, רוח אחרת היתה עמו. הוא חמל על בית אבותיו במוגאדור, שהיה כל השנים לתל תלפיות לכל דורש ומבקש, לכל מר נפש ונזקק, ולא רצה שהבית ייפך למקום שממה.

זולת זאת, ליד הבית היה כידוע גם בית הכנסת של הצדיק רבי חיים זיע"א, שם דלקה מנורת המאור שהיתה דולקת יום ולילה - לא ישובתו. משום כן, החליט הצדיק רבי משה אהרן זיע"א שלא לעזוב את המקום, והוא נותר לגור בבית אביו רבי חיים פינטו זיע"א, עד שעלה לארץ ישראל, לעיר אשדוד.

כוונה נוספת היתה לו, לרבי משה אהרן זיע"א, במה שנשאר לגור בבית הצדיק במוגאדור. עוד בשנים עברו נתן הצדיק רבי הדאן זיע"א בנו של רבי חיים הגדול זיע"א רבע מן הבית במתנה לשמש בית הכנסת ר' סלימאן בן זקרי, והתנה עמו שלא ימכור את חלקו לאף אדם כל ימי חייו.

ואולם, ברבות הימים ר' סלימאן נפטר, ויורשיו עלו לארץ ישראל. או אז הועלה החשש שהיורשים ימכרו את חלקם לאדם אחר, ומי יודע מה יעלה בגורל הבית. משום כן רכש הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א את אותו רבע הבית לעצמו, וכך נותר הבית בחזקת משפחת פינטו המעטירה, ועמו גם בית הכנסת - לא יימכר ולא ייגאל, עד ביאת גואל צדק.

ואמנם, בזכות הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, נותר הבית הקדוש במוגאדור כתל תלפיות גם לאחר פטירת כ"ק מורן רבי חיים פינטו זיע"א והיה כל דורש ומבקש בא לבית להתפלל ולשפוף שם את צקון שיח לחשו בפני הקדוש ברוך הוא. ועד היום באים לשם אנשים מכל קצוות תבל להתפלל וללמוד בבית קדוש זה.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

לכם תורתי אל תעזבו."

כך היא דרכה של תורה; פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל. ואם אתה עושה כן, אשריך וטוב לך; אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא.

אל תבקש גדולה לעצמך ואל תחמוד כבוד. יותר מלמודך עשה ואל תתאוה לשלחנם של מלכים, ששלחנך גדול משלחנם וכתריך גדול מכתרתם, ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך.

גדולה תורה יותר מן הכהונה ומן המלכות; שהמלכות נקנית בשלשים מעלות, והכהונה בעשרים וארבעה והתורה נקנית בארבעים ושמונה דברים.

ואלו הן. א' בתלמוד. ב' בשמיעת האזן. ג' בעריכת שפתיים. ד' בבינת הלב. ה' בשכלת הלב. ו' באימה וביראה. ז' בענוה. ח' בשמחה. ט' בשימוש חכמים. י' בדבוק חכמים. י"א בפלפול התלמידים. י"ב בשיבה. י"ג במקרא ובמשנה. י"ד במיעוט דרך ארץ. ט"ו במיעוט שינה. ט"ז במיעוט שיחה ושחוק. י"ז במיעוט תענוג ודרך ארץ. י"ח בארץ אפים. י"ט בלב טוב. כ' באמונת חכמים. כ"א בקבלת היסוד. כ"ב המכיר את מקומו. כ"ג השמח בחלקו. כ"ד העושה סייג לדבריו. כ"ה ואינו מחזיק טובה לעצמו. כ"ו אהוב. כ"ז אוהב את המקום אוהב את הבריות. כ"ח משמח את המקום משמח את הבריות. כ"ט אוהב את הצדקות. ל' אוהב את התוכחות. ל"א אוהב את המישרים. ל"ב ומתרחק מן הכבוד. ל"ג ואינו רודף אחר הכבוד. ל"ד ואינו מוגיס לבו בלמודו. ל"ה ואינו שמח בהוראה. ל"ו הנושא בעול עם חבריו. ל"ז ומכריעו לכף זכות. ל"ח מעמידו על האמת. ל"ט ומעמידו על השלום. מ' ומתיישב לבו בתלמודו. מ"א שואל כהוגן. מ"ב ומשיב כהלכה. מ"ג שומע ומוסיף. מ"ד והלומד על מנת ללמד. מ"ה הלומד על מנת לעשות. מ"ו והמחכים את רבו. מ"ז והמכוין את שמועתו. מ"ח האומר דבר בשם אומרו. הא למדת שכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם, שנאמר (אסתר ב) "ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי".

רבי אליעזר אומר, כל העוסק בתורה לשמה - זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו; נקרא ריע, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, משמח את המקום, משמח את הבריות, ומלבשתו ענוה ויראה ומכשרתו להיות צדיק וחסיד וישר ונאמן, ומרחקתו מן החטא ומביאתו לידי זכות, ונהנין ממנו עצה ותושיה בינה וגבורה, שנאמר (משלי ח) "לי עצה ותושיה אני בינה לי גבורה".

ונותנת לו מלכות וממשלה וחקיקור דין, ומגלין לו סודות מן השמים ורזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר והולך וכנחר שאינו פוסק, והוא צנוע וארך רוח ומוחל על עלבון, ומגדלתו ומרוממותו על כל המעשים. אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת; אי להן לבריות מעלבונה של תורה - שכל מי שאינו עוסק בתורה הרי זה נקרא נזוף, שנאמר (שם י"א) "נזם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם", ואומר (שמות ל"ב) "והלוחות מעשה א-להים המה והמכתב מכתב א-להים הוא חרות על הלחות", אל תקרי חרות אלא חירות - שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה.

וכל מי שעוסק בתורה, הרי זה מתעלה, שנאמר (במדבר כ"א) "וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות".

הלומד מחבירו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דיבור אחד או אפילו אות אחת, הוא צריך לנהוג בו כבוד, שכן מצינו בדוד מלך ישראל שלא למד מאחיטופל אלא שני דברים בלבד, קראו רבו אלופו ומיודעו, שנאמר (תהלים נ"ה) "ואתה אנוש כערכי אלופי ומיודעי".

והלא הדברים קל וחומר; ומה דוד מלך ישראל שלא למד מאחיטופל אלא שני דברים בלבד, קראו רבו אלופו ומיודעו, הלומד מחבירו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או דיבור אחד או אפילו אות אחת, על אחת כמה וכמה שהוא צריך לנהוג בו כבוד. ואין כבוד - אלא תורה, שנאמר (משלי ג) "כבוד חכמים ינחלו", ואומר "ותמימים ינחלו טוב", ואין טוב אלא תורה, שנאמר (שם ד) "כי לקח טוב נתתי

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ
את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

טעמו וראו מי טוב רה' - מודעה רבה לאוריינות

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור
עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר

לפי פרשות

השבוע, חגים

ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם